ANUL XI. No. 1263 — 6 PAGINI 6 LEI — Miercuri 1 Noembrie 1933

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Constatări şi proecte

Campionatele regionale de box amator, încheiate prin finalele disputate Sâmbăta trecută, au scos în evidenţă două lucruri esenţiale:

1. O organizare pricepută poate interesa publicul nostru atât de pretenţios la o manifestare pugilistă pur amatoare şi

2. Avem elemente de mare nădejde între cei cari practică nobila artă în vederea unei fructificări viitoare.

Constatările acestea, făcute pe marginea unor campionate cari s'au desfăşurat — altă dată în indiferenţa generală — sunt azi cu atât mai de actualitate, cu cât ne găsim în plină tragedie a boxului profesionist. Aşa că se impune o mai atentă cercetare a realităţilor în funcţie de ceiace avem la îndemână pentru a redresa mişcarea noastră pugilistă şi a o repune în situaţia înfloritoare de acum câţiva ani.

S'a dovedit aşa dar că publicul nostru sportiv şi în special cel amator de box spectacular vine în număr suficient şi la reuniunile amatoare, cari se bucură de o organizare impecabilă din toate punctele de vedere. Adică la acelea cari se desfăşoară într'un cadru corect şi cari oferă spectacole interesante prin echilibrarea perfectă a forţelor. Ceiace i-a pus la dispoziţie campionatele regionale de cari ne ocupăm şi cari vor rămâne pildă de urmat pentru organizările similare în viitor. Au fost aşa dar săli arhipline dela eliminatorii şi până la finale şi s'a aplaudat pe întreg parcursul regionalelor întâlniri interesante, dispute aprige în care boxul spectaculos a alternat armonios cu cel de promiţătoare calitate ştiinţifică.

Constatarea secundă şi cea mai interesantă a fost însă că străduinţele depuse un an întreg de animatorii sălilor noastre de box au scos la iveală o serie de elemente în cari boxul nostru îşi poate pune serioasă nădejde. Au evoluat pe ringul dela „Roxy" zeci de boxeuri de toate categoriile şi de toate posibilităţile. Dintre aceştia s'au desprins însă cu autoritate câteva elemente bine înzestrate din toate punctele de vedere, elemente cari dirijate cu înţelepciune pe drumul pe cari au apucat, vor fi în foarte scurtă vreme rezerva de temei a boxului nostru de mare anvergură, adică a boxului profesionist.

Pentrucă un lucru este cert şi imposibil de desminţit: dacă boxul profesionist a ajuns în halul de azi, când activitatea sa este un mare zero, una din cauze şi nu cea mai puţin importantă, este lipsa de primenire a cadrelor. Aceleaşi şi aceleaşi elemente urcă de ani de zile scările ringului într'o monotonă înşiruire, pe cari spectatorii au învăţat-o pe de rost, după ce ajunseseră la o inevitabilă supra saturaţie. Un boxeur pus să facă 7-8 matchuri cu acelaş adversar nu poate stimula gustul public. Lipsa elementelor tinere cari să împrospăteze cadrele profesioniste a fost adânc resimţită şi de aceia ne bucură perspectivele pe cari ni le deschid recentele campionate regionale.

Pregătirea îngrijită care s'a dat elementelor eşite la suprafaţă, talentul înăscut al câtorva din ele, precum şi ambianţa specială în care le-a fost dat acestora să se releve, ne impun optimismul cel mai îndreptăţit.

Asta nu înseamnă însă că a fost deajuns ca un campionat bine închegat să încunune cu titlu de campion câţiva tineri de real talent, pentru a se putea spune că problema a fost rezolvată definitiv şi ca o eră nouă se deschide boxului românesc. Şi asta cu atât mai puţin, cu cât aceste elemente odată consacrate într'un campionat, mai au cale lungă de urcat pentru a putea asimila complexul de cunoştinţe strict necesare. Or, acest drum se face de obiceiu în zecile de reuniuni amatoare de cartier, cari nu s'au bucurat aproape niciodată de organizări serioase. Lipsite de un control atent din partea organelor federale, organizate pe sprânceană de oricine avea la dispoziţie o sală aptă să cuprindă câteva sute de spectatori, şi cu programe cari contraveneau adesea celui mai elementar spirit de sportivitate, reuniunile de cartier nu aduceau nici un fel de aport cauzei pugiliste.

Din contră, prilejuind adesea întâlniri dezechilibrate, tăiau orice elan elementelor cari ar fi putut să se releve, şi dădeau speranţe nejustificate altora, lipsite de vocaţie pentru sportul pugilist. Şi apoi, spectacolul propriu zis, în loc să facă spectatori noui, îi alunga şi pe cei vechi.

Iată aşa dar că rezultatele pe cari le-ar putea da campionatele regionale ideal regisate anul acesta, vor avea legate de picioare ghiuleaua promiscuităţii în care se organizează reuniunile amatoare de cartier.

Se zice că F. R. B.-ul are în studiu un proect pentru reglementarea acestor reuniuni.

Aşteptăm...

LATINISMUL NOSTRU...

Suntem latini în tot ce facem şi în tot ce dregem. Şi ne simţim parcă nedreptăţiţi atunci când se vorbeşte de noi şi se uită a se reaminti de nobila noastră obârşie. Cultul strămoşilor, la care ţinem mai mult ca oricare alt popor, s'a înrădăcinat atât de adânc, încât arborăm nobila noastră latinitate de cel puţin 3 ori pe zi. Mai ales că am moştenit dela latini tot ce au avut mai bun. Inteligenţă în înfăptuiri şi entuziasm cu carul. Spiritul latin, cu care ne mândrim atâta ne-a deschis calea multor realizări, în sport ca şi în altele. Şi l-am speculat, cât am putut mai mult, ori când am avut prilejul.

Aşa că în momentul în care am reuşi să deslipim pojghiţa de influenţă maghiară depe trupul viguros al footballului nostru, ne-am trezi cu un nud latin în toată accepţia cuvântului. Şi-am juca footballul tot aşa cum îl joacă italienii la Roma, în capitala adevăratului latinism european.

Dar, moştenirea cea mai de soi tot de ordin spiritual este. Suntem înflăcăraţi în orice întreprindem, entuziaşti şi inimoşi nevoie mare. Cine a fost Duminecă la O. N. E. F. a putut vedea câtă inimă au pus cei zece mii de spectatori veniţi să-şi încurajeze formaţia neaoşă, formaţia care a dat loc la atâtea controverse.

Că n'a avut efect prea mare încurajarea verbală a miilor de oameni, asta-i altă chestiune, pentrucă vre'o 3 mii au strigat cât i-au ţinut bojocii «hăis!», alte 4 mii «cea!» şi restul nu mai ştiu ce. Aşa că, din zgomotul infernal care a însoţit partida aproape 90 minute, jucătorii n'au ştiut de unde să apuce ciosvârta de încurajare ce li se pregătise cu atâta desinvoltură. Ceiace dovedeşte că entuziasmul nostru latin, n'are nevoe decât de puţintică cizelare technică, de uniformizare estetică, pentru a da rezultate absolut concrete.

In alte ţări însă, latinitatea a ajuns la apogeul realizărilor practice. Şi exemplul cel mai bun ni l-a dat de curând sora noastră Italia, care a strâns, dintr'un condei, aproape 70.000 de oameni gata să-l admire pe Carnera în prima dispută pe pământ natal. Că nu prea au avut ce să vadă, asta-i altă chestie. Rămâne însă faptul cert că după ce a pus la pământ pe toţi boxeurii mari din lume, Carnera a strâns în stadion la Roma tot ce a avut Italia mai de preţ din punct de vedere al entuziasmului sportiv.

Şi, grecii cari au tradiţia lor proprie, s'au dovedit a fi pe treaptă egală din acest punct de vedere, de vreme ce 75000 de atenieni s'au înghesuit să-l vadă viu şi natural pe luptătorul Londos, după ce ani dearândul i-au admirat forţa pe ecranele sonore ale cinematografului.

Noi suntem pe calea începutului. Ne entuziasmăm greu, dar când ne entuziasmăm nimeni nu ne mai poate aţine calea. Iată, bunăoară că trei avionete româneşti, cu piloţi români, îşi iau zborul pentru un mare raid până în fundul Africei. O expediţie temerară, care înseamnă cel mai greu examen pe care-l poate trece o aviaţie şi un aviator. Nu ne-am entusiazmat de fel. De ce? E foarte greu de spus, dar probabil tot din cauza latinităţii noastre în curs de cizelare...

Ce s'ar fi întâmplat ori unde aiurea, când 5 aviatori ar fi plecat să înfrunte deşertul nesfârşit numai pentru a încropi o fărâmă de glorie, întâi pentru ţară şi apoi pentru ei? Cu câtă îngrijorare ar fi

(Continuarea în pagina II-a)

Un proect interesant: o mare sală de întruniri care să servească şi sportului

După proectele „Tirul" şi „Sidoli", un altul care are mari şanse de înfăptuire. Un local cu 7-8.000 de locuri

Am arătat în diverse rânduri sforţările lăudabile cari se fac de oameni foarte bine intenţionaţi pentru construirea unui local acoperit, menit să uşureze practicarea sporturilor în timpul ernei. Ştiut fiind că Bucureştii sunt aproape singura capitală din Europa centrală în care odată cu venirea ernei, sportul încetează de a mai activa în afara patinajului şi a celorlalte specialităţi de ghiaţă şi zăpadă.

DOUA INIŢIATIVE

Nu de mult am arătat aci şi am dat şi amănuntele cari ne erau cunoscute, intenţia d-lui Sidoli de a construi pe ruinele circului său de pe cheiul Dâmboviţei, un local care să cuprindă 5000 locuri confortabile şi care să poată deservi în primul rând boxul. Şi am relevat apoi şicanele pe cari le face primăria de Albastru societăţii Tirul, care intenţionează la rându-i să realizeze pe terenul basinului său din Piaţa Senatului, o arenă modernă pentru spectacole sportive ca şi pentru practicarea diferitelor ramuri de sport în local închis.

Dacă prima iniţiativă este pe cale de înfăptuire, de vreme ce s'au elaborat planurile aferente, cea secundă pare a fi ratat, chiar înainte de a se fi alcătuit măcar proectul iniţial, dată fiind opoziţia cu totul neînţeleasă a edililor din partea locului. Cărora, se pare, o realizare de proporţii mari în domeniul sportiv ar fi fost menită să le ştirbească oarecum din prestigiul pe care l-au dobândit în cartier, pe drept ori pe nedrept.

In cadrul rândurilor de faţă nu intenţionăm însă să analizăm mai îndeaproape cauzele cari au determinat primăria să stăvilească o nobilă intenţiune. Ci vrem să aducem la cunoştinţa cetitorilor existenţa unui alt proect, mult mai interesant decât cele două arătate mai sus şi poate mult mai uşor realizabil decât ele.

O MARE SALA DE INTRUNIRI

România este, după cum se ştie, ţara în care oratoria politică şi profesională se practică pe o scară foarte întinsă. Nu e zi lăsată dela Dumnezeu în care să nu avem, în Capitală cel puţin, o jumătate duzină de întruniri, în cari cei cu sau fără vocaţie, ţin să peroreze ceasuri încheiate pentru binele şi folosul obştei.

Dumineca în special, mii de oratori vorbesc peste tot şi de toate, unde pot şi unde apucă. Aşa că întrunirile se înlănţuesc una în alta fără sfârşit.

Ori, s'a constatat şi pe bună dreptate, că Bucureştii, oraşul oratorilor nu are un local potrivit pentru a adăposti elocinţa şi mai ales miile de oameni îndemnaţi s'o asculte.

Până în iarna trecută, marile întruniri utilizau oficiile cinematografului Vox. Care s'a dovedit la un moment dat neîncăpător, de vreme ce oratorilor dela tribună trebuia să li se difuzeze discursurile în plină stradă, care la rându-i era complectamente barată. O întrunire de Duminică oprea circulaţia pe Bulevard 3—4 ore, ceiace, veţi recunoişte, nu poate fi un sistem.

Iată însă că un capitalist, un om care nu vrea să ţină neutilizaţi banii pe cari îi posedă, s'a gândit să fructifice o idee: să construiască un mare local de întruniri, căruia să-i dea în zilele libere, utilizarea cea mai nimerită, adică să-l pună la dispoziţia sportului. *In astfel de condiţiuni localul n'ar rămâne fără utilizare aproape niciodată, dacă ţinem seama de faptul că existenţa lui va creia prin forţa lucrurilor necesităţi tot mai variate.*

CE VA CUPRINDE NOUL LOCAL

Am stat de vorbă cu o persoană din imediata apropiere a iniţiatorului noului proect.

Iată ce am putut afla:

(Continuarea în pagina 2-a)

Raidul aviatic spre Capetown continuă

Aviatorii deţin o formă admirabilă

In sborul spre Capetown, sburătorii români Mihail Pantazi, Petre Ivanovici şi Max Manolescu, secundaţi de maiorul Cernescu, căpitan Davidescu şi neobositul mecanic Ploeşteanu, au făcut o etapă de odihnă la Cairo, în vederea pregătirilor necesitate de străbaterea continentului african.

Până în capitala Egiptului, raidul a decurs în condiţiuni admirabile şi conform itinerariului. Pe ici pe colo numai, s'au executat mici ocoluri, dictate de starea atmosferică şi de poziţia curenţilor neprevăzuţi.

La Cairo, escadrila românească a fost primită cu un indescriptibil entuziasm şi cu un interes asemănător. Se ştie că oraşul egiptean este un mare centru al mai multor societăţi de aviaţie civilă. Aceste formaţii întrebuinţează pentru raidurile efectuate, avioane mari, înzestrate cu motoare puternice, capabile să înfrunte orice intemperii.

Pe lângă acele aparate, avionetele îndrăsneţilor români sunt adevărate jucării astfel că raidul început Dumineca trecută la Bucureşti stârneşte un interes neobişnuit.

PREGATIRI INTENSE

Odată cu decolarea de pe aeroportul din Cairo, decolare ce s'a făcut eri dimineaţa, aviatorii noştri încep să facă cunoştinţa adevăratelor greutăţi ale parcursului. Perfect conştienţi de piedicile ce le vor avea de depăşit de aci în colo, cei trei piloţi nu au stat, la Cairo, cu mâinile în sân ci şi-au completat arsenalul de obiecte absolut trebuincioase, făcând pregătiri tot atât de intense ca şi cele cari li-au concentrat atenţia şi înainte de plecarea din Bucureşti.

PE VALEA NILULUI

Duminecă dimineaţă avionetele plutesc deasupra văii Nilului, care este foarte capricioasă în ce priveşte atmosfera. Este adevărat că, în drum nu vor întâlni precipitaţiuni, dar uscăciunea atinge de multe ori limite extreme, care este foarte greu de suportat, şi împiedică, în acelaş timp, regimul regulat al motoarelor.

CURENŢII

Desigur că, cei mai de temut adversari ai aviatorilor vor fi curenţii aerieni cari brăzdează Africa dealungul şi dealatul.

In nordul continentului curenţii inferiori nu sunt prea puternici, dar pe măsură ce se înaintează spre centru se întăresc simţitor, pentruca în sud ei să constitue un mare pericol. Aci sburătorii vor trebui să piloteze cu foarte multă atenţie şi deosebit de prudent, cu atât mai mult cu cât o pană a unei avionete implică aterizarea forţată şi a celorlalte două.

SPRE ASSWAN

Decolând de pe aeroportul din Cairo aviatorii români s'au îndreptat spre Assut, unde au făcut o haltă de aprovizionare. Şi-au reluat apoi sborul cu destinaţia Asswan.

Nici în acest din urmă oraş nu au poposit ci şi-au continuat drumul aterizând Duminecă seara la Wadi Halfa, punctul de intrare pe teritoriul Sudanului. Odată trecuţi în această regiune, sburătorii români au făcut cunoştinţa vânturilor violente şi foarte neregulate.

SPRE KARTUM

Părăsind Wadi Halfa, aviatorii s'au îndreptat spre Kartum, una din principalele puncte de reper ale raidului. După parcurgerea a 200 km., ei s'au trezit într'o furtună de nisip ce bântuia până la înălţimea de 2000 metri. Din cauza lipsei unei bune vizibilităţi, formaţia a trebuit să se destrame puţin, astfel că, au fost momente când aviatorii pierduseră legătura dintre ei. Datorită priceperii navigatorilor nu s'a înregistrat nici un accident. Stând concentraţi cu ochii pe acul magnetic, ei au păstrat avionetele pe aceiaş direcţie, astfel că aterizarea pe aeroportul Atbara, unde s'a efectuat o etapă de alimentare, s'a făcut în perfecte condiţiuni şi sburătorii români şi-au putut continua raidul. Eri după amiază, la ora 16 jumătate au sosit cu bine la Kartum.

SPRE ECUATOR

De la Kartum, aviatorii pornind spre Ecuator vor avea de înfruntat numeroase piedici naturale pe cari le vor trece desigur, mulţumită însuşirilor superioare cu care sunt dotaţi, atât ei cât şi navigatorii lor.

r. e. d.

HUI, HUI, HOYRA!...

Când joacă Ungaria cu Austria. Budapesta verde. Terenuri fără tribună. Baratky şi steaguri. Nu ştii să baţi penalty. Hui, hui, hoyra!..

La Viena, footballul palpită numai pe arene. Energic, tumultos, irezistibil... Dar numai pe arene. Restul oraşului este imun.

La Budapesta, dimpotrivă, mocneşte pretutindeni. In case, în cafenele, în tramvaiu, la restaurant, pe stradă... Pluteşte 'n aer ca o pulbere. Pulsând informaţii, încolţind discuţii, combinând pronosticuri şi comprimându-se Dumineca pe terenuri, unde 40.000 de oameni îl aprind într'o explozie formidabilă de galerie, care-şi susţine favoritul cu îndemnuri interminabile:

— Hui, hui, hoyra!...
— Hui, hui, hoyra!...

BUDAPESTA VERDE

Ziarele ungare de sport sunt verzi. Iar suplimentele sportive ale cotidianelor, tot verzi.

Sute de mii de foi sportive apar dimineaţa pe străzi. Intoxicată parcă, Budapesta este inundată astfel zilnic de petele verzi dreptunghiulare ale ziarelor, cari sunt pur şi simplu devorate.

Intre două staţii, taxatorul dela tramvai se pune la curent cu ultimul clasament al campionatului. Chelnerii îşi fixează preferinţele pentru ziua următoare de matchuri, pentruca să ţi-o manifeste la „Vorspeis" sau la desert, cu un vraf de argumente irefutabile.

Şcolarii, deasemeni. Ca şi militarii, ca şi copiii, ca şi bătrânii.

Colorând Budapesta într'un verde mobil care se reînoeşte în fiecare dimineaţă, mai viu şi mai intens.

Duminecă seara, redacţiile ziarelor sunt luate cu asalt.

Mii de curioşi aşteaptă rezultatele cari le sunt afişate pe table mari, albe.

Am prins la Budapesta două Dumineci. Aceia în care la Viena, Ungaria a făcut 2-2 cu Austria, şi Dumineca matchului Italia-Ungaria.

La 4 fix, dela Teatrul Naţional până spre Hotelul Britania — pe „Elisabeth Ut", mulţimea a aşteptat blocând aproape circulaţia, rezultatul matchului Ungaria—Austria. Din 5 în 5 minute, completate înăuntru după informaţiile telefonice, tablele albe ale ziarelor apăreau în vitrine, descriind matchul, fază cu fază.

In prima repriză, Austria a condus cu 2-0. Rezultatul a fost primit cu comentarii ostile, subliniate de „huidueli".

Inceputul reprizei a doua a adus Ungariei primul goal, prin Auer. Mulţimea, a palpitat vizibil.. Parcă asista la match. Şi când o nouă fază, anunţată în vitrină, a vestit egalarea, o salvă de aplauze a izbucnit în stradă.

In faţa gardiştilor cari obişnuiţi cu astfel de spectacole, se interesau mai mult de descrierea matchului, decât de claxoanele taxiurilor cari nu-şi mai puteau face drum, încolonându-se unul după altul într'un şir interminabil...

NU AVEM TERENURI

Când mii de oameni aşteaptă ore întregi în faţa ziarelor un rezultat, înseamnă că temperatura sportivă e foarte ridicată.

Deaceia, e normal, în zilele când Ungaria joacă la Budapesta, ca tribunele terenului să fie insuficiente.

— Nu avem terenuri! ne-a mărturisit doctorul Fodor, secretarul general al Federaţiei ungare, când i-am cerut să ne rezerve 300 de locuri la Ungaria-Italia, pentru excursia „Gazetei".

„De pretutindeni — din Austria, din Elveţia, din Italia, din Cehoslovacia — puhoaie întregi de spectatori invadează Budapesta la matchurile Ungariei, totalizând între 15 şi 20.000 de spectatori cari — din obligaţii de curtenie — trebuesc neapărat satisfăcuţi.

„Mai rămân deci, în cazul când nu se mai organizează şi alte excursii, aproximativ 20.000 de locuri pentru spectatorii unguri. Numai 20.000. Când un match de campionat adună obişnuit ceva mai mulţi".

Dar chiar terenurile propriu zise nu sunt mare lucru.

Acela al F. T. C.-ului de pildă, cel mai bun, pe care s'a jucat matchul Ungaria-Italia e fără iarbă. Iar tribunele, din lemn, cu aspect de magazie o parte din ele. Fără estetică, şi fără confort...

NU ŞTII SA BAŢI PENALTY!..

In afară de sport, footballul este la Budapesta şi un admirabil tonic comercial.

Hotelurile sunt suprapopulate în zilele marilor matchuri. Restaurantele de-asemeni. Mulţimea de străini dă viaţă magazinelor cari fără ei aşteaptă ore întregi să li se deschidă uşa.

Iar preţurile se dublează.

Dar chiar pentru localnici. Febra footballistică generală a creiat reţete noui de câştig. Intreţinând această febră, am găsit lângă „Grădina zoologică" o firmă originală: „*Nu ştii să baţi penalty!*", în dosul căreia o poartă de football cu o minge la 11 metri, aţâţa trecătorii să arate că ştiu să bată.

Foarte mulţi ambiţioşi, cari pentru câţiva „filleri" îşi dovedesc ore întregi abilitatea, transformând penaltyuri...

BARATKY ŞI STEAGURI

Ca şi aceia austriacă, Federaţia ungară este tot pe o stradelă, departe de centrul oraşului: pe Vadacz Utca.

O casă insignifiantă, precedată de un gang întunecos, prin care te strecori spre o scară îngustă şi de aici, la primul etaj. Trei sau patru camere, dintre cari aceia în cari sunt depozitate „steguleţele" primite în diferite matchuri, este cea mai luminată.

Printre steguleţe, grupate la un loc, sunt şi acelea din România: Cluj 1931; Timişoara-Budapesta 26-VI-1927; Braşov 3-VII-1927; Aleasa Cluj 16-IV-1933...

Pe unul din pereţi, un tablou mare, comemorând cea mai bună echipă a Ferencvarosului. Aceia din 1926. Cu Pataky, Schlosser, Kohut, Bukovi, Takacs.

Iar alături, echipa Hungariei din 1928 în centrul căreia între Ieno şi Jeckl, îşi expune zâmbetul de internaţional ungur, Baratky...

HUI, HUI, HOYRA!

Cel mai impresionant aspect al footballului maghiar însă, este galeria. O galerie cum nu există nicăeri. Asurzitoare, neobosită, eficace, aliind îndemnurile a 40.000 de oameni şi asurzind arena cu un strigăt pe care îl repetă neîntrerupt:

— Hui, hui, hoyra! Hui, hui,
— *Hui, hui, hoyra! Hui, hui, hoyra!*

Un strigăt specific unguresc. Un fel de „*haida*", sincopat uneori cu un alt îndemn. Tot atât de general, tot atât de neobosit, de asurzitor şi de eficace:

— *Tem-po, ma-ghia-rok!...*
— *Tem-po, ma-ghia-rok!...*

GEORGE FULGA

Spakow pleacă la Paris

Chemat de Lafrance, campionul nostru naţional la toate categoriile va pleca la Paris peste câteva zile.

In legătură cu această plecare, am avut cu Moţi următoarea convorbire:

— **Ai ceva angajat la Pars?**

— Nu încă. Lafrance însă mi-a scris că are pentru mine câteva matchuri pe cari le va perfecta în momentul sosirii mele.

— **Când pleci?**

— Peste câteva zile.

— **Te mai reţine ceva în Bucureşti?**

— Vizele la paşaport

— **Numai atât?**

— Numai. In momentul când voi avea paşaportul gata, voi pleca.

REP.

Două contestaţii cari nu s'au produs..

Confraţii noştri au anunţat că matchul Elveţia — România, a avut ca epilog două contestaţii.

Una a României privind penaltyul acordat de arbitru şi alta a Elveţiei referitoare la calificarea lui Baratki.

E cazul să desminţim svonul privind ambele contestaţii. Facem acest lucru după ce am obţinut informaţii chiar dela Berna.

De fapt ambele contestaţii n'ar fi avut nici un temei.

1) Contestaţiile în materie de arbitraj n'au avut niciodată succes şi de cele mai multe ori nici nu li s'a dat nici măcar curs.

2) O contestaţie pe tema calificării lui Baratki ar fi avut aceiaş soartă.

Baratki cetăţean român, a jucat în echipa României în baza autorizaţiei speciale care a avut-o din partea grupărei pestane Hungaria, de care depinde pentru moment.

Regulamentele Fifei permit acest lucru.

Şi în baza acestor regulamente: jugoslavul Hitrec, a jucat în echipa Jugoslaviei deşi era legitimat în clubul elveţian Grashoppers.